

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatelek **a) N. Y.**, **b) nezl. O. Y.**, zastoupené zákonnou zástupkyní stěžovatelkou a), obě státní příslušnice Ukrajiny, zastoupené Mgr. Janem Lipavským, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 10. 2004, č. j. 30 Az 142/2003 – 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 10. 2004, č. j. 30 Az 142/2003 – 22, byla zamítnuta žaloba stěžovatelek proti rozhodnutí ministra vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 5. 5. 2003, č. j. OAM-1406/AŘ-2002, kterým byl zamítnut rozklad stěžovatelek a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 11. 2001, č. j. OAM-1406/VL-14-OL3-2001, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovatelkám podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatelky nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že z obsahu spisového materiálu vyplývá, že stěžovatelka a) opustila vlast z osobních a ekonomických

důvodů a o udělení azylu požádala z důvodu legalizace pobytu. Česká republika je pro stěžovatelky cílovým státem, kde chce stěžovatelka a) pracovat. Podle názoru krajského soudu důvody, které stěžovatelka a) uvedla, nelze podřadit pod žádný z důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. U stěžovatelek není dán ani důvod pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu. Ministerstvo mělo dostatek podkladů pro rozhodnutí podle § 14 zákona o azylu a posoudilo neudělení azylu podle tohoto ustanovení v mezích stanovených zákonem. Z informací o zemi původu a údajů uváděných stěžovatelkou a) nelze ani učinit závěr, že by náležely k osobám ohroženým skutečnostmi, zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Podle názoru soudu ministerstvo zjistilo dostatečně skutkový stav pro posouzení neudělení azylu stěžovatelkám, napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem a krajský soud neshledal ani vady správního řízení.

Proti tomuto rozsudku podaly stěžovatelky v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Zejména namítaly, že rozhodnutí krajského soudu je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť krajský soud se nezabýval žalobními body – námitkami týkajícími se závažných procesních pochybení ministerstva, tj. porušením ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále namítaly, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nemá náležitosti správního rozhodnutí, neboť není podepsáno oprávněnou osobou. Dále jsou přesvědčeny o tom, že toto rozhodnutí bylo vyhotoveno osobou, která je na rozhodnutí podepsána pod odrážkou „za správnost“ nikoliv v Praze, jak je uvedeno v záhlaví rozhodnutí, ale v příslušném azylovém středisku a následně doručeno stěžovatelkám, aniž by samo rozhodnutí bylo mezitím zasláno do Prahy, kde by jej stvrdil svým podpisem jako osoba oprávněná PhDr. T. H., ředitel odboru azylové a migrační politiky. Z uvedeného plyne, že ve chvíli, kdy bylo rozhodnutí předáno stěžovatelkám, nebylo toto rozhodnutí správního orgánu ještě podepsáno oprávněnou osobou a ministerstvo tak v rozhodné době dosud neprojevilo svou vůli řádným a dostatečným způsobem. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tedy nemohlo být a ani nebylo v době předání stěžovatelkám rozhodnutím, které by bylo bezvadné, respektive prosto závažných vad, které by mohly způsobit jeho nezákonnost. Proto se domáhaly zrušení napadeného rozsudku a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti popřelo její oprávněnost, neboť jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a odkázalo na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky a) učiněná ve správním řízení, a na vydané rozhodnutí. K obsahu kasační stížnosti konstatovalo, že jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Azs 64/2003 - 58, absence podpisu oprávněné osoby na správním rozhodnutí doručeném žadatelkám o azyl nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí, neboť součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou, a je i jinak bezvadné. Rozhodnutí o neudělení azylu stěžovatelkám bylo vydáno zcela podle právních předpisů a procesně správným způsobem. Z výše uvedených důvodů navrhlo zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnily stěžovatelky v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Námitku stěžovatelek, že se krajský soud vůbec nezabýval porušením správního řádu ze strany ministerstva, považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodnou. Stěžovatelky v žalobě namítaly, že se ministerstvo při svém rozhodování jejich žádostí o udělení azylu nezabývalo odpovědně a svědomitě, nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nezjistilo přesně a úplně skutkový stav věci, neopatřilo si potřebné podklady pro rozhodnutí, čímž porušilo § 3 odst. 3 a 4 a § 32 odst. 1 správního řádu, ale toto své obecné tvrzení nijak nekonkretizovaly. Stěžovatelky tak pouze v obecné rovině namítaly nezákonnost správního rozhodnutí, aniž by ke svým tvrzením o porušení citovaných ustanovení uvedly konkrétní argumentaci. Protože krajský soud je v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán jak rozsahem žaloby, tak jejími důvody, přezkoumal napadené správní rozhodnutí v rozsahu vymezeném v žalobě a dospěl k závěru, že ministerstvo zjistilo dostatečně skutkový stav pro posouzení udělení azylu, napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem a že nebyly shledány ani vady správního řízení. Krajský soud tedy zcela správně přezkoumal žalobou napadené správní rozhodnutí pouze z hlediska, zda ministerstvo zjistilo přesně a úplně skutečný stav věci a zda mělo dostatek podkladů pro své rozhodnutí, aniž by se musel, s ohledem na způsob formulace žalobního bodu, těmito podklady věcně zabývat.

Pokud stěžovatelky namítaly, že rozhodnutí ministerstva nemá náležitosti správního rozhodnutí, neboť není podepsáno oprávněnou osobou a bylo vydáno zcela bez jejího vědomí, je v této části kasační stížnost nepřípustná, neboť se opírá o důvody, které stěžovatelky neuplatnily v řízení před krajským soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohly (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelkami podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelky v řízení úspěch neměly, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu